

Životopis

Paní Dagmar Čondlová se narodila 1. srpna 1956 v Praze - Podolí. Tatínek pracoval jako ekonom v nakladatelství Olympia na Praze 1 a maminka byla v domácnosti, do práce začala chodit až když byla paní Čondlová na střední škole. Vyrůstala se dvěma sourozenci, o dva roky starším bratrem Antonínem a o dvanáct let mladší sestrou Hanou. Byla hodnější dítko, nevybočovala. Na základní školu chodila na Zbraslav. V první třídě byla přeučena z leváka na praváka, což pro ni nebylo jednoduché, ruce střídala a začala z toho i šilhat. Po vyšetřeních se zjistilo, že postup přeučování nebyl zvolen vhodně. Dnes z toho má však výhodu - umí spoustu věcí oběma rukama.

Po ZŠ našťěvovala Střední školu ekonomiky a spojů v Kladně, v prvním ročníku přestoupila na Střední ekonomickou školu zahraničního obchodu v Resslově ulici v Praze. Po maturitě šla na Vyšší odbornou školu cestovního ruchu v Karlových Varech.

20. srpna 1968 ji tatínek spolu s jejím bratrem a dvěma bratřenci odvezl na tenisový turnaj do Plzně. Děti nechal v bytě u příbuzných, kde na ně dohlížel o čtyři roky starší bratranec. Maminka čekala sestru Hanku a zůstala na Zbraslavi. Tatínek pokračoval do Domažlic. Ráno 21. srpna 1968 ji probudil rámus a hlášení „Občané, zachovejte klid!“, „Občané, přijeli nás osvobodit!“ Myslela si, že se kluci dívají na televizi. Ale ti jí odpověděli slovy: „Začala válka, podívej se z okna, jsou tam tanky.“ V bytě nebyl telefon, nevěděli, co mají dělat. Čekali, jestli pro ně někdo přijede.

Svého manžela Jiřího poznala v hotelu Alcron, kde pracovala jako pomocná recepční a její manžel tam nastoupil jako kuchař na studenou kuchyni. Vdávala se v roce 1980. Po uzavření sňatku bydleli na Zbraslavi a nikdy se nepřestěhovali. Z manželství má tři děti, dceru Kláru (*1980), syna Tomáše (*1981) a nejmladší dceru Dagmar (*1987). Po první mateřské dovolené pracovala jako provozní v zelenině Lahovice, potom šla na další mateřskou. Po této pauze nastoupila do lesů na Zbraslavi jako sekretářka ředitele. Nyní pracuje jako účetní.

V době sametové revoluce jí bylo třicet tři let, ale události “roku 89” příliš nevnímala. Byla zaneprázdněna starostmi o domácnost a děti, zejména dceru Dagmar, které byly dva roky.

Vzniku samostatné České republiky jí bylo trochu líto. Myslela si, že už Československo bylo v rámci Evropy hodně malé a ČR bude ještě menší, tedy slabší, nevýraznější. Navíc měla mezi Slováky kamarády.

V roce 2002 jí povodeň vytopila rodinný dům, voda byla v celém přízemí až do stropu. Nikdo nevěřil, že by taková situace mohla nastat.

V současnosti žije v domě na Zbraslavi. Stále pracuje, a to ve firmě AVE. Žije aktivním životem - ráda jezdí na kole a běhá. Má dvě vnoučata a pomáhá své mamince s různými pracemi. Do budoucna by chtěla, aby nikdo z nás nezažil válku.